

AGENT ORBULÁTORU

Bobbie Peers

WILLIAM WENTON 3

≡ KNIHA ZLIN

Agent orbulátoru

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Bobbie Peers

Agent orbulátoru – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

 ALBATROS MEDIA a.s.

TriX

AGENT ORBULÁTORU

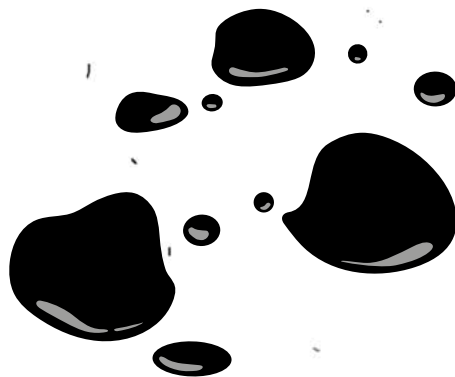
Bobbie Peers

≡ KNIHA ZLIN

AGENT ORBULÁTORU

Bobbie Peers

V překladu Marie Voslářové

2018

Copyright © H. Aschehoug & Co., Oslo, 2017

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Marie Voslářová, 2018

Illustrations © Filip Hříba, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-7473-712-1

ISBN e-knihy 978-80-7473-841-8 (1. zveřejnění, 2019)

Big Ben, Londýn

Světoznamé hodiny se tyčily nad okolními majestátními budovami jako černý stín. Ciferník odrážel šedavé měsíční světlo. Obří ručičky ukazovaly půl čtvrté. Temže, která tekla hned vedle, tiše hučela. Byla to chvíle, kdy byl Londýn úplně nejospalejší.

Panovalo takové ticho, že zvuk hodinového stroje doléhal ze zvonice až na ulici. Ale jeho odtikávání v noční tmě bylo brzy vystřídáno čímsi jiným.

Kroky.

Ve slabé záři pouliční lampy se objevil lidský stín, který se s každým krokem zvětšoval. Nakonec se ze tmy vynořila vysoká postava a u plotu před Big Benem se zastavila.

Muž měl klobouk se širokou krempou a dlouhý kabát. Vzhlédl k hodinám. Na okamžik zůstal na tmavé ulici stát nehybně jako socha. Potom bleskurychle přeskočil plot a došel ke zdi zvonice. Šátral v kapse, až nakonec našel, co hledal: malá kovová dvířka, ne větší než krabička od sirek. Přejel bledou rukou po hrbolaté zdi a věčičku na ni připevnil, jako by byla magnetická. Kovová dvířka se s řadou cvaknutí a mechanických pohybů začala zvětšovat. Rostla a rostla, až získala rozměry normálních dveří.

Muž se opatrně rozhlédl, otevřel, vstoupil dovnitř a zamkl za sebou.

Zanedlouho se dveře otevřely znovu a muž vyšel ven. Držel něco v ruce. Zřejmě něco těžkého, bylo to zabalené ve špinavém kusu látky.

Zavřel, dvířka se zase zmenšila a muž je sloupl ze zdi. Schoval si je do kapsy a rozhlédl se, potom znovu přeskočil plot a zmizel ve tmě.

Zvuk jeho kroků dozněl a nastalo úplné ticho. Ještě větší než předtím. Big Ben přestal odtikávat.

V tajném řídicím centru v Institutu posthumánního výzkumu v Anglii se rozblikala červená výstražná kontrolka. Pod ní byl nápis: BIG BEN, LONDÝN. Technik se k ní vylekaně otočil. Zaskočilo mu kafe a strašně se rozkašlal. Pořád ale nespouštěl pohled z blikající žárovíčky.

„Zavolejte Goffmanovi,“ nařídil roztřeseným hlasem. „Hned!“

„Williame...“ ozval se něčí hlas.

William se otočil a přimáčkl si polštář na hlavu.

„Williame...“ zopakoval hlas. „Musíš vstávat.“

„Ještě chvíli,“ zamumlal William. „Jenom chvílinku.“

„HNED! WILLIAME!“

Vstal a rozhlédl se. Vlasy mu trčely na všechny strany a víčka měl těžká jako z olova. Podíval se na notebook na nočním stolku. Z obrazovky se na něho usmíval dědečkův obličej.

„Jestli tě nedostanu z postele včas, máma mi dá co proto,“ prohlásil dědeček. „Takže vstávej, žádné výmluvy.“

„No jo...“ odpověděl William a spustil nohy z postele. Podlaha byla studená a on měl sto chutí zachumlat se znovu pod peřinu. Pomyslel si, že dědeček má štěstí, že se z něj stal počítačový program. Aspoň už nemusí ráno vstávat.

„Zbývá ti devatenáct minut, pak musíš vyrazit,“ oznámil mu dědeček.

William se zvedl a začal shledávat oblečení.

Protože máma i táta už byli v práci, dědeček měl za úkol postarat se, aby William přišel včas do školy. Táta se od té doby, co dostal z institutu exoskelet, pohyboval bez vozíku. Teď získal práci v místním muzeu. Ve stejném muzeu, kde William před rokem a něco vyřešil nejtěžší hlavolam na světě. Hlavolam, který mu převrátil život naruby.

„Kolik dní ještě?“ zeptal se William a přetáhl si přes hlavu mikinu.

Odpověď znal, ale chtěl dědečka slyšet, jak to říká. Stal se z toho pravidelný ranní rituál. William se nemohl dočkat, až se vrátí do institutu.

„Jedenáct dní,“ usmál se dědeček. „A tobě za patnáct minut jede autobus. Musíš mě odpojit.“

William došel k notebooku.

„Měj se dneska fajn,“ mrkl na něj dědeček. „A žádné průšvihy.“

„Nápodobně,“ zamával mu William. Vypnul počítač a vytáhl flashdisk.

Potom došel k velkému psacímu stolu, který od dědečka dostal. Opatrně disk uložil do zásuvky, vytáhl malý klíček a zamkl ji.

O tři minuty později už sbíhal po příjezdové cestě na ulici. Na poslední chvíli si ještě namazal chleba, teď si z něj pořádně ukousl a zahrnul na chodník. Vzápětí se zarazil. Přímo před ním stál nějaký muž. Na sobě měl červenou uniformu a klobouk vražený tak hluboko do čela, až mu krempa zakrývala obličej. V rukou držel malý šedivý balíček.

„William?“ oslovil ho.

William zaváhal.

„William Wenton?“ upřesnil muž a přistoupil o krok blíž. Cvaklo to. William se mu podíval na boty. Byly černobílé. Copak chodí ve stepovacích botách?

William se rozhlédl. Ulice byla prázdná. Za mužem stálo červené poštácké auto. Vypadalo starodávně. Bylo otlučené a poškrábané.

„Mám tady superdůležitou expresní zásilku pro Williama Wentona,“ prohlásil muž. „To jste vy?“

William s námahou polkl velké sousto chleba. „Ano,“ odpověděl nakonec.

„Máte nějaký doklad?“ zeptal se pošťák.

„No...“ William strčil ruku do kapsy a vytáhl průkazku na autobus.

„Nebylo by něco s fotografií?“

„Je tam moje jméno,“ ukázal William.

Pošťák si pro sebe něco zamumlal a opatrně položil balíček na zem. Pečlivě si průkazku prohlédl.

„Dobrá,“ řekl po chvíli a o krok couvl. „Věřím vám. Je mi ctí, že vás konečně poznávám, mladý pane Wentone.“ Uklonil se a několikrát klepl botou o asfalt. Potom Williamovi vrátil průkazku a podal mu balíček. „Prosím.“

William si předmět vzal a překvapilo ho, jak je těžký.

„Co to je?“ zeptal se a trochu s ním zatřásl.

„Pozor,“ varoval ho pošťák. „Zacházejte s tím opatrně. A měl byste si to rozbalit o samotě.“

„O samotě?“

William se pokusil zachytit pošťákův pohled, ale muži pořád zakrýval tvář klobouk.

„Úplně, zcela a naprosto o samotě. Tohle není taneček pro dva.“

Vtom William uslyšel dole na ulici autobus.

„Musím běžet,“ řekl a rozběhl se k zastávce.

„Opatrně,“ slyšel za sebou volat muže.

Dorazil na zastávku, právě když se otevíraly dveře. Jakmile nastoupil, ještě se ohlédl k příjezdové cestě. Pošťák tam pořád stál a zíral za ním. Ale když se William posadil na volné místo a autobus projížděl kolem jejich domu, záhadný neznámý už byl pryč.

Učitel Humburger přecházel před tabulí sem tam.

„A když uslyšíte, že se spustil požární hlásič...,“ zarazil se a přísně pohlédl na žáky, „tak všichni v klidu a spořádaně vstanete a v dvojstupu vyjdete ze dveří.“

William seděl u svého stolku a snažil se soustředit na to, co Humburger říká. Ale myšlenky mu pořád odbíhaly ke zvláštnímu balíčku, který měl v tašce, takže to bylo těžké.

„Poté se třídy shromáždí na školním dveře a ukázněně vyčkají, až se dostaví hasičský sbor,“ pokračoval Humburger.

Chystalo se požární cvičení. Většina dětí se na to těšila, protože to znamenalo, že odpadá vyučování. A dneska to bylo obzvlášť zajímavé, měli totiž přijet hasiči.

Učitel Humburger pohlédl na hodiny na zdi.

Právě když vteřinová ručička dospěla ke dvanáctce, v chodbě začal houkat alarm. Zarachotily židle a celá třída naráz vstala.

„Žádnou paniku,“ volal Humburger a oběma rukama žáky popoháněl.

William věděl, že učitelé mezi sebou soutěží, kdo svou třídu dostane ven jako první.

Humburger přiběhl ke dveřím a mával na žáky. „Jeden po druhém. Tašky nechte ležet. Vrátime se sem.“

William se sklonil, opatrně vytáhl balíček z tašky a schoval si ho pod mikinu. Požární cvičení mu přišlo vhod. Když se vypaří, nikdo si toho nevšimne. Musí zjistit, co v balíčku je.

„Srovnejte krok, pochodem vchod,“ zvolal učitel. Strčil si do pusy píšťalku, vyrazil v čele průvodu ze dveří a usilovným hvízdáním udával tempo.

Třída ho následovala a společně procházeli chodbou jako malý průvod na 17. května, když se slaví svátek norské ústavy. Mezitím se vyhrnuly z místností i další třídy a učitel Humburger začal mít naspěch. Foukal teď do píšťalky ještě rychleji a pochodující žáci se s ním snažili udržet krok.

William se rozhlédl po chodbě. Teď má šanci se schovat. Dveře sborovny byly dokořán a místnost prázdná. Uhnul z řady a vklouzl dovnitř. Zavřel za sebou, zastavil se a poslouchal kroky venku. Humburgerova píšťalka dozněla v dáli.

Čekal, dokud na chodbě nezavládlo úplné ticho. Potom došel k oknu a vyhlédl ven. Na dvůr právě přijížděly tři hasičské vozy. Učitel Humburger se je pokoušel navádět, ale řidiči si ho nevšimli a zaparkovali úplně jinde.

William se posadil na pohovku a vytáhl balíček zpod mikiny. Položil ho na stůl před sebe a několik vteřin se na něj jenom díval.

Co v něm může být?

Rozvázal provázek a začal opatrně odstraňovat tlustý šedivý papír. Pamatoval si, co mu řekl pošťák. S balíčkem je potřeba zacházet opatrně.

Srdce se mu rozbušilo rychleji. Papír měl několik vrstev. Pomalu, ale jistě se před ním něco vylouplo.

Kovová pyramida.

Byla pokrytá zvláštními geometrickými útvary, které bíle poblikávaly.

William okamžitě ucítil dobře známé vibrace. Začalo to v žaludku, pokračovalo podél páteře. Symboly z pyramidy se mu v hlavě odloupily od kovového povrchu a vznášely se ve vzduchu před ním.

Šifra.

Ta pyramida je šifra!

William se na pohovce rychle zaklonil a poletující symboly se zase vrátily na místo. Měl sto chutí se do hlavolamu pustit hned, ale zároveň se bál. Když minule vyřešil šifru, o které nic nevěděl, aktivoval tím kryptoportál v Himálajích. Neměl v úmyslu podobnou chybu zopakovat. Než něco udělá, musí to probrat s dědečkem. Chystal se právě pyramidu zabalit, když se rozletěly dveře a dovnitř vtrhl učitel Humburger.

„Tady jsi!“ zvolal. „Kvůli tobě jsme prohráli soutěž o nejrychlejší nástup.“
Zahrozil Williamovi buclatým ukazováčkem.

„Co tady provádíš?“

Uviděl, že William drží v rukou pyramidu. „A co je tohle?“

Než William stačil odpovědět, Humburger se mu ji pokusil vyškubnout.

„Ne, opatrně...“, zaprotestoval William.

V pyramidě to silně zajiskřilo a učitel vyjekl.

„Co to dělá?“ zařval vyjeveně a zapotácel se. „Ať to přestane!“

Narazil zády do zdi a zastavil se.

Pyramida dál jiskřila, třásla se a sunula se po stole. William se po ní natáhl, ale spadla na podlahu a pokračovala směrem k Humburgerovi.

„Co chce?“ křičel Humburger a tiskl se ke zdi. „Proč mě pronásleduje?“

„Myslím, že nikoho nepronásleduje“, odpověděl William a vstal.

Pyramida přestala vibrovat.

Zůstala učiteli Humburgerovi ležet u nohou. Tomu stékal po zarudlém obličejí pot a otevíral naprázdno pusy jako zlatá rybka.

„Nehýbejte se“, doporučil mu William a opatrně se plížil blíž.

„Tohle si vypiješ, Williame“, zavrčel Humburger. „Už se to uklidnilo?“
Natáhl nohu a štlouchl do pyramidy.

„Ne, počkejte“, polekal se William.

Pyramida vydala ohlušující zakvilení a vylétla z ní mohutná sprška jisker.

Učitel Humburger teď zpanikařil úplně. Přeskočil pyramidu, dosprintonoval k oknu a rozrazil ho. Vystrčil z něj hlavu a z plných plic zavolal: „POPLACH, POPLACH!“

Dole na dvoře všichni zvedli hlavy.

„HOŘÍ... TADY NAHOŘE HOŘÍ DOOPRAVDY!“

Hasič, který držel hadici, se otočil a namířil ji na okno.

Humburger zalapal po dechu a chtěl znovu vykřiknout, ale v tom vy-
pětí a zmatku mu došel dech. Místo toho začal divoce máchat rukama.

Z hadice vytryskl silný proud vody a zasáhl Humburgera do hrudníku. Odhodilo ho to a přistál na zádech o kus dál. William k němu přiběhl a chtěl mu pomoci. Ale Humburger ho odstrčil a vyškrábal se na nohy.

„Musím ven,“ zvolal a strhl ze sebe promočené tričko. „Musím na střechu.“

„Ne, to je nebezpečné!“ zakřičel William, ale učitel si ho nevšímal. „Mu-
sím získat trochu času. Mám to nacvičené,“ prohlásil, přimáčkl si tričko
na obličej a vyběhl na chodbu.

William osaměl. Otočil se a pohlédl na pyramidu, která teď zcela míru-
milovně ležela na podlaze. Schoval si ji pod mikinu a objal ji rukama, aby
hranatý předmět nebyl vidět.

Když vyšel na školní dvůr, všichni pořád ještě zírali na školní budovu. Vzhlédl na střechu a uviděl, že tam stojí Humburger a mává rukama. Učitel si svlékl kalhoty a ovázal si jimi hlavu. Jeho mokré bledé tělo se lesklo na slunci.

Hasiči mezi sebou drželi cosi, co vypadalo jako obří trampolína. Doběh-
li k budově školy a zastavili se pod místem, kde Humburger stál.

„JEDINÁ CESTA VEDE DOLŮ,“ zvolal Humburger.

„Ne, počkejte,“ křikl jeden z hasičů, protože z hlavních dveří právě vyšel
jeho kolega a vrtěl hlavou. „Nehoří. Je to falešný poplach.“

Ale nezdálo se, že by ho Humburger poslouchal. Stoupl si na okraj stře-
chy a zvedl obě ruce do výšky jako profesionální skokan.

Pak elegantním pohybem vyšvihl dokonalou šipku. V davu sledujícím
Humburgerův pád do hasičské plachty to zašumělo. Učitelovo velké břicho
pleskalo ve vzduchu jako napůl vypuštěný nafukovací balon.

Humburger přistál s mokrým plácnutím přímo na pupku.

Ředitel zavřel dveře kanceláře. Postavil se k velké kožené židli za psacím stolem.

„Prosím, posaďte se,“ ukázal na pohovku u zdi.

Máma s tátou zůstali stát, Williama měli mezi sebou. Nezdálo se, že by někdo z nich měl chuť se posadit.

„Mohli bychom to probrat trochu rychleji?“ Táta pohlédl na displej exoskeletu, který měl na zápěstí. „Vybíjí se mi baterie.“

„Musíme počkat na ostatní,“ odpověděl nervózně ředitel a zpocenýma rukama přitom žmolal opěrku židle. „Nemůžeme začít bez nich.“

„Bez nich?“ zopakovala máma. „Je jich víc?“

„Myslím pana učitele Humburgera... a jeho advokáta,“ vykoktal ředitel.

Máma se podívala na tátů. William poznal, že je čím dál víc rozčilený. Potom se znovu obrátila k řediteli.

„O co tady vlastně jde? Do telefonu jste nám říkal o nějakém požárním cvičení... a o panu učiteli Humburgerovi. Proč sem probiha tahá advokáta?“

Ředitel se chystal odpovědět, ale přerušilo ho prudké zabušení na dveře. Než někdo z kanceláře stačil otevřít, rozlétly se. Na prahu stál učitel Humburger. Vypadalo to, že si zrovna vyfěnoval vlasy, na sobě měl modrý župan a hedvábné pantoflíčky. Vdusl do místnosti. V patách mu cupital drobný mužík v pomačkaném obleku, kterému visely přes uši husté lokýnky vlasů, ale vršek hlavy měl úplně plešatý.

Učitel Humburger si všiml Williama a jeho rodičů a zarazil se. Obličej se mu stáhl do pohrdavého výrazu. Chytil mužíka v obleku, postrčil ho před sebe a ukázal prstem.

„To je on,“ prohlásil s nenávisť v hlase. „Tohle je ten William Wenton.“

Mužík se mu vyškubl. „Jsem dospělý a umím chodit sám,“ vyštěkl.

„Takže teď jsme tu všichni,“ řekla máma netrpělivě. „Mohl by nám konečně někdo vysvětlit, o co vlastně jde?“ nespouštěla z ředitele oči, jako by to byly dvě tepelně naváděné střely.

„Možná bude nejlepší, když vám to žalující strana vysvětlí sama,“ odpověděl ředitel a prsty sevřel opěrku tak silně, až kožený potah zavrzal.

Učitel Humburger dloubl advokáta do zad a zašeptal: „Řekni to ty, Vincente.“

Právnický udělal několik kroků a odkašlal si.

„Vážené shromáždění...,“ pronesl slavnostně, jako by mluvil k sálu plnému lidí, „vážžený pane řediteli a... rodiče problémového dítěte.“

„Problémového dítěte?“ zopakovala máma.

„Ano.“ Advokát ukázal na Williama tenkým prstem. „Problémového dítěte.“

„O čem to mluví?“ nechápal táta a tázavě pohlédl na ředitele, který celý zbledl.

„Nechte ho domluvit,“ napomenul je Humburger a pleskl svého advokáta přes ucho.

„Mé jméno je Vincent Gugg. Dovolte mi předložit fakta v této kauze,“ pokračoval advokát. „Podle šestého odstavce paragrafu čtrnáct zákona o pracovním prostředí má každý zaměstnanec nárok na odškodnění, placenou dovolenou nebo jinou přiměřenou kompenzaci, jestliže existuje důvodné podezření na nesnesitelné pracovní podmínky nebo podmínky způsobující zaměstnanci újmu.“

„Újmu?“ nechápala máma. „Co s tím má William společného?“

„William s tím má společného VŠECHNO,“ zvolal Humburger a zahrozil Williamovi pěstí.

„V jakém smyslu?“ zeptal se táta.

„Například v tom smyslu, že můj klient je evidentně zcela vyčerpaný, neboť byl problémovému dítěti vystaven po několik let,“ odvětil Vincent.

Učitel Humburger dramaticky klesl na volnou židli.

„Takový nesmysl,“ zvolala máma. „A nejmenuje se ‚Problémové dítě‘..., jmenuje se William.“ Pohlédla na ředitele, který se choulil za opěradlem židle. „Vy k tomu nic neřeknete, vy chytráku?“

Ředitel zavrtěl hlavou. „Tady jde o zákon o pracovním prostředí,“ promluvil rozechvělým hlasem. „Se zákonem o pracovním prostředí nic nenačínám. Na ten jsme všichni krátkí!“

„Že se nestydíte, člověče!“ Máma si stoupla před advokáta a zakřičela tak nahlas, až se mu lokýnky zatřepotaly. „A vy se taky styďte,“ ukázala na Humburgera.

Vincent Gugg si založil ruce na prsou a našpulil rty.

„Zákon je na naší straně,“ zajíkl se rozčileně.

Máma se napřímila a zhluboka se nadechla. Zavřela oči a ze všech sil se snažila nevybuchnout.

„Dobře... dejme tomu, že zákon je na vaší straně,“ řekla, pořád ještě se zavřenýma očima. „Čeho přesně chcete dosáhnout?“

Otevřela oči a pohlédla na Humburgera.

„Požadujeme jeho vyloučení,“ prohlásil učitel. „Buď William odejde ze školy, nebo školu zažaluju.“

Ředitel se za velkou židli přikrčil ještě víc. Byla z něj vidět už jen čupřina rozčezených vlasů.

„To je ta největší nehoráznost, jakou jsem kdy slyšel,“ ozval se táta. „Nemůžete požadovat, aby William odešel ze školy jen proto, že máte neschopného učitele.“

„Neschopného?“ zvolal Humburger. „William mě dneska lstí přinutil skočit ze střechy školní budovy. Jen v trenýrkách... před všemi žáky...,“ Humburgerovi se zachvěl spodní ret. „Nebýt toho, že jsem v seniorském oddíle skokanů do vody, mohlo to dopadnout velice špatně.“

„Vy jste v trenýrkách skákal ze střechy?“ zopakovala máma. „Proč, pane na nebi?“

„Protože tenhle tady...“, vykřikl Humburger a ukázal na Williama, „podpálil sborovnu.“

Máma se podívala na Williama.

„Je to pravda, Williame?“ zeptala se a snažila se ovládnout. „Podpálil jsi sborovnu?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou William.

„Pan učitel Humburger nemá daleko k vyhoření. A zákon o pracovním prostředí velice dbá na to, aby k vyhoření u zaměstnanců nedocházelo,“ pravil Vincent Gugg. Ale vypadalo to, že už ho nikdo neposlouchá.

„Tak řekněte něco, pane řediteli,“ požádal táta.

Došel k němu a odstrčil koženou židli na stranu.

Ředitel připomínal vylekaného raka poustevníčka, kterého někdo vytáhl z ulity. Narovnal se a polkl. Zůstal stát a několik vteřin na ně zíral, ohryzek mu nervózně poskakoval nahoru a dolů.

„Škola si žalobu nemůže dovolit. Obávám se, že musím stížnost zvážit a prodiskutovat ji s vedením.“ Ředitel ukázal na Williama, jako by se snažil odvést pozornost od sebe. „Ty jsi chytrý kluk, Williame,“ řekl. „Ale občas musíš poslouchat a dělat, co se ti řekne. Dneska jsi měl být s ostatními na školním dvoře.“

William sklopil oči. Věděl, že vypařit se nebylo správné. Ale za to, že učitel Humburger v trenýrkách skočil po hlavě ze střechy, nemohl.

„Říkal jsem mu, aby na střechu nechodil,“ bránil se.

„Žvásty,“ odfrkl si Humburger. „Jsem tak dobře trénovaný, že v kritických situacích jedním instinktivně. A ty jsi podpálil sborovnu. *Musel* jsem na střechu. Bylo to jediné východisko.“

„Ale jestli hořelo, proč jste nepomohl Williamovi? Jakožto učitel jste odpovědný za bezpečnost žáků. A proč jste se svlékal?“ zeptala se máma.

„Vždyť říkám, že to byla kritická situace. Každý sám za sebe!“ prohlásil Humburger. „Tričko jsem použil na ochranu před kouřem. A kalhoty jako provizorní helmu, která měla při skoku chránit hlavu. To jsou základní techniky přežití. V krizi člověk musí použít to, co má k dispozici. Copak jste neviděli Ramba?“

„Bylo to jenom pár jisker,“ řekl William. „Žádná krize.“

„Všechno je to tvoje chyba,“ vyštěkl Humburger.

„Tohle je úplné bláznovství,“ poznamenala máma a objala Williama jednou rukou kolem ramen. „Pojď, půjdeme.“

Táhla ho s sebou ke dveřím.

„Ale schůzka ještě neskončila,“ protestoval učitel Humburger. Zatřásl Vincentem, až mu dlouhé lokny zavlály kolem hlavy. „Udělej něco. Zatkní je, než upláchnou.“

„Nesahej na mě, ty pitomče,“ odsekl mu Vincent. Vytrhl se a zmizel ze dveří zároveň s Williamem a jeho rodiči. Uprostřed chodby se otočil na podpatku a prohlásil: „Končím tady. V důsledku nesnesitelných pracovních podmínek způsobujících újmu.“

4

William seděl na zadním sedadle auta a sledoval ubíhající řady domů. Pršelo. Okénka byla zamlžená a svět venku vypadal vzdálený a mdlý.

„Chápete, že to tomu učiteli není trapné?“ mručela máma a svírala volant tak pevně, až jí zbělely klouby prstů.

„Přeřaď na pětku,“ ukázal táta na řadicí páku.

„A ten ředitel,“ prskala máma dál. „Taková nanicovatá padavka.“

„Musíme si pospíšet,“ poznamenal táta a zadíval se na displej, který ukazoval, jak dlouho mu vydrží baterie v exoskeletu. „Už mám jenom osm procent. Tak už přeřaď.“

„Copak je Williamova chyba, že ten natvrdlý knedlík ve spodárech skočil po hlavě ze střechy?“ pokračovala máma, řadicí páky si nevšímala.

William pohlédl na tašku, která ležela vedle něho na sedadle. Balíček byl uvnitř. Nemohl se dočkat, až ho ukáže dědečkovi. Jestli někdo ví, o co jde, tak on.

„Měli by ho vyhodit,“ prohlásila máma a prudce strhla volant. Smykem zabočili na příjezdovou cestu k domu a zastavili.

Máma si odepnula pás a chystala se vystoupit, ale něco ji zdrželo. Zůstala sedět a zahleděla se na dům.

„Jako poslední jsi odcházel ty, Williame?“ zeptala se po chvíli.

„Jo,“ potvrdil William a vzhlédl. „Proč?“

„Zůstaly otevřené dveře.“

William se naklonil dopředu.

A opravdu. Dveře byly pootevřené.

„Vím určitě, že jsem zamýkal,“ řekl.

„A co je tohle?“ Máma ukázala ke kuchyňskému oknu.

William se předklonil ještě víc a zamžoural zamlženým okýnkem ven.

Za sklem rozeznával něco hnědého.

„Tamhle taky,“ ukázala máma na okna v patře. „Je to ve všech oknech. Co se tam stalo?“

„To hned zjistíme...“ Táta otevřel dveře auta a vystoupil. „Počkejte tady,“ řekl a vykročil k domu. Těžký exoskelet narážel do asfaltu.

William zůstal sedět v autě a sledoval tátu, jak míří ke vchodu. Opravdu má v úmyslu jít dovnitř? Sám?

„Alfréde...“ ozvala se máma a vystoupila z auta. „Zavoláme radši policii.“

Ale táta ji nevnímal. Otevřel dveře a vstoupil do domu.

William šel s mámou za ním. Zastavili se u dveří a slyšeli tátu uvnitř rámusit. Potom zavládlo ticho.

„Půjdu se tam podívat,“ řekl William. „Možná mu došla baterka a nemůže se hýbat.“

„Půjdeme spolu,“ rozhodla máma a otevřela.

Zastavili se v předsíni a vytřeštili oči.

Táta stál nehybně u dveří do pokoje na konci předsíně. I William s mámou strnuli při pohledu na to, co bylo uvnitř. To hnědé, co viděli za okny, pokrývalo celou podlahu a sahalo to tátovi až po kolena. Byly to piliny. Celý dům byl plný pilin.

„Tati?“ zašeptal William. Jenže táta neodpovídal.

Piliny uvnitř pohlcovaly veškeré zvuky. A William si nebyl jistý, jestli jeho hlas k tátovi vůbec dolehl.

Pokračoval do předsíně. Brodil se pilinami.

Táta nehybně zíral na něco v pokoji.

William se zastavil několik metrů od něj.

„Tati?“ oslovil ho opatrně.

„Nic takového jsem v životě neviděl...,“ zašeptal táta.

William k němu došel a nahlédl dovnitř.

Veškerý nábytek zmizel. Piliny tvořily vysoké závěje sahající až k oknům, jako po sněhové bouři.

„Co se tady stalo?“ zašeptal William.

„To nevím,“ odpověděl táta. Sklonil se a nabral hrst pilin. Nechal je propadávat mezi prsty. „Skoro to vypadá, že všechnen nábytek je napadrt,“ řekl zamyšleně.

„Napadrt?“

„Zničený,“ šeptal táta. „Všechno, co tu bylo, je v háji...“

Vtom Williama napadla děsivá myšlenka.

„Ne...“, procedil skrz zaťaté zuby, pak se otočil a vyběhl ke schodům do patra.

„Počkej,“ slyšel volat tátu.

Ale to už se William hnal po schodech, bral je po třech.

Vtrhl do svého pokoje a zarazil se.

Vypadalo to tam úplně stejně jako všude jinde. Podlahu pokrývala silná vrstva pilin. Postel, židle, knihovna a velký psací stůl, který William dostal od dědečka, byly ty tam. Všechno napadrt.

„Ne... ne... ne...“, opakoval a brodil se k místu, kde stával stůl.

Padl na kolena a začal prohrabávat piliny. Ale marně. Srdce se mu sevřelo.

Psací stůl byl pryč...

A spolu s ním i flashdisk s dědečkem.

William za sebou uslyšel tátův hlas.

„Musíme pryč. Hned!“

Wentonovi ujížděli po dálnici pryč. Dům nechali daleko za sebou. Svůj domov, plný vzpomínek – a taky pilin.

William by rád věděl, kam jedou. Oznámit událost na policii by bylo moc nebezpečné, říkala máma. Pokud je někdo schopný jim zničit dům, byl by nejspíš schopný i daleko horších věcí, kdyby se vrátil. Policie by ho neměla jak zastavit.

„Hlavně teď musíme zmizet. A kontaktovat institut, bleskurychle,“ řekl táta.

William se celý třásl, ale snažil se zachovat klid. Potřeboval přemýšlet. Jestli je flashdisk opravdu zničený, znamená to, že dědeček přestal existovat?

„Kvůli dědečkovi si nedělej starosti,“ ozval se táta, jako by mu četl myšlenky. „Budeme jenom muset aktivovat zálohu.“

William vydechl.

„Ale abychom to mohli udělat, potřebujeme se dostat do institutu. Jenom klid, Williame – dědeček bude brzy zpátky.“

William se uvolnil. Tátova slova ho trochu uklidnila. V institutu mají zálohu. Benjamin Slapperton, výstřední kryptolog a dědečkův přítel, který byl profesorem v institutu, se o to postaral. Přesto se William nemohl zbavit nepříjemného pocitu. Flashdisk měl na starosti on. Dědeček na něho spoléhal. A jemu teď připadalo, že ho zklamal.